

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Η Διοίκηση της **ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ Α.Ε.** σας προσκαλεί στην τελετή απονομής υποτροφιών διδακτορικής διατριβής στη μνήμη του **Γ. ΔΡΟΓΚΑΡΗ** την Παρασκευή 7 Νοεμβρίου, ώρα 12:00 στην Πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου (Αίθουσα Μεγάλων Εκδηλώσεων του κτιρίου Διοίκησης).

Θα ακολουθήσει δεξίωση.

Περιοδική έκδοση του ομίλου Ελληνικά Πετρέλαια, Τεύχος 1, Δεκέμβριος 2003

Τιμή στον αγωνιστή συνάδελφο **Γ. Δρογκάρη**

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 30 χρόνων από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου η Διοίκηση της ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ πραγματοποίησε μια σεμνή τιμητική εκδήλωση μνήμης και αναγνώρισης του ρόλου του Γ. Δρογκάρη στα γεγονότα του 1973. Ο Γ. Δρογκάρης εκ των πρωτεργατών της εξέγερσης των φοιτητών στο Πολυτε-

χνείο και μετέπειτα άριστος συνάδελφος στον Όμιλό μας, αλλά και σε Ευρωπαϊκούς Οργανισμούς, έφυγε πρόωρα από τη ζωή, αφήνοντάς μας παρακαταθήκη το επιστημονικό έργο του και τους αγώνες για δημοκρατία και ελευθερία. Στη μνήμη του η ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ θα απονεμίσει 2 υποτροφίες για διατριβή στο εξωτερικό σε αποφοίτους των τμημάτων Χημικών Μηχανικών των Πολυτεχνικών Σχολών.

Εκδήλωση 7/11/03 από ΕΛΠΕ στο Πολυτεχνείο.

Ομιλία από Χαρίλαο Μακρυγιώργο, πολιτικό μηχανικό.

Είδα για πρώτη φορά τον Γιώργο Δρογκάρη στην γνωστή –στους μεγαλύτερους σ' αυτήν την αίθουσα- «συνέντευξη» του ΚΕΒΟΠ στο στρατόπεδο Χαιδαρίου. Επιτρέψτε μου να την θυμίσω, με δυό λόγια, γιατί νομίζω ότι θα βοηθηθούμε όλοι να καταλάβουμε στην μνήμη τίνος δίνονται σήμερα οι υποτροφίες αυτές.

Μια εβδομάδα μετά το χτύπημα στο Πολυτεχνείο και την επιβολή του στρατιωτικού νόμου, η χούντα, θέλοντας να φτιάξει την εικόνα της και να δημιουργήσει σύγχυση στην ελληνική και την παγκόσμια κοινή γνώμη, έστησε μια τηλεοπτική «συνέντευξη» με κρατούμενους νεολαίους που είχαν συλληφθεί μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Ο τότε τηλεοπτικός αστέρας της εποχής (Νίκος Μαστοράκης) βρέθηκε πρόθυμος και δασκαλεμένος να κάνει αυτή την εκπομπή, δίνοντας διαβεβαιώσεις για ασφάλεια, τις οποίες εκ των πραγμάτων δεν μπορούσε να κρατήσει. Ακολούθησαν όπως ήταν φυσικό οι επανασυλλήψεις και οι βασανισμοί. Η συνέντευξη αυτή, που είδαν εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες και ξένοι, έβαλε ένα ακόμα λιθαράκι στην πτώση της χούντας. Αλλά απ' ό,τι έχω ακούσει από «κλαψο» συνεντεύξεις του αστέρα παρουσιαστή μετά από πολλά χρόνια, αυτό το πλήρως επαγγελματικά ο ίδιος μετά την μεταπολίτευση.

Ο κύριος κατ' εμέ παράγοντας της εκπομπής ήταν ο Γιώργος Δρογκάρης. Σχετικά μικρός – μόλις δευτεροετής, αλλά με δυσανάλογο εκτόπισμα και ειδικό βάρος. Μου έκανε εντύπωση ο τρόπος που μίλαγε. Ήρεμα, ξεκάθαρα και χωρίς φόβο, λες και δεν ήταν κρατούμενος, κυριολεκτικά μέσα στο στόμα του λύκου. Περισσότερο όμως με εντυπωσίασε η απάντησή του, εκεί προς το τέλος της εκπομπής αν θυμάμαι καλά, όταν ο παρουσιαστής τον ρώτησε:

«Αν αύριο τελειώνετε και βγαίνετε από εδώ και πηγαίνετε στο Πολυτεχνείο, θα ξανακάνετε τα ίδια, διεκδικώντας τα αιτήματά σας;»

«Ναι. Με περισσότερη προσοχή αυτή τη φορά!!!».

Μετά από ένα περίπου χρόνο γνωριστήκαμε με τον Γιώργο, εκλεγμένοι στα συμβούλια των σχολών αλλά και άλλοι νεολαίοι και αποφασίσαμε να εκφραστούμε πολιτικά ιδρύοντας μια πανελλαδική φοιτητική παράταξη.

Ένοιωσα περηφάνεια που τον είχαμε κοντά μας.

Η παράταξη (Δημοκρατική Πορεία) ιδρύθηκε, ουσιαστικά ανεξάρτητη και αβοήθητη από κάποιο κόμμα (φανταστείτε ότι μόνο εμείς είχαμε δικό μας ιδεολογικο-πολιτικό κείμενο – το πορτοκαλί βιβλιάρκι καθώς και ότι η επίσημη γραμμή της ΕΔΗΝ Παναγούλη ήταν η ενίσχυση του «Δημοκρατικού Αγώνα»). Η οργάνωση εξαπλώθηκε πανελλαδικά, παρά την λυσσαλέα αντίδραση του παλαιοκομματικού κατεστημένου της ΕΚΝΔ, αλλά δεν ευτύχησε να ... μακροημερεύσει γιατί, τότε, η λέξη σοσιαλδημοκρατία ήταν κόκκινο πανί για τους «δικούς μας» και ... μαύρο πανί για τους υπόλοιπους.

Καμιά σχέση με το σήμερα, που τόσοι πια φορούν το ένδυμα.

Για την ενημέρωσή σας, άλλοι φίλοι έφυγαν στην Σοσιαλιστική Πρωτοβουλία και μετά στο ΠΑΣΟΚ ή το ΚΟΔΗΣΟ και άλλοι έδωσαν μέχρι το 1979 τον αγώνα τους μέσα στην ΕΚΝΔ. Οι περισσότεροι σύντροφοι εκείνης της προσπάθειας είναι σήμερα στα σπίτια τους και το επάγγελμα, αλλά αρκετοί παλιοί μας σύντροφοι που είχαν την δύναμη να συνεχίσουν θητεύουν σε υπουργικές και άλλες υπεύθυνες θέσεις και γενικά λαμπρύνουν τους κομματικούς χώρους που τους εδέχθηκαν.

Τίποτα όμως αληθινό δεν πάει χαμένο. Μέσα από αυτήν την προσπάθεια, εκτός των άλλων είχα και την τύχη να δουλέψω με το Γιώργο, να γνωριστούμε καλύτερα και να γίνουμε φίλοι.

Τι να πρωτοθυμηθώ. Την δράση του για την αποχουντοποίηση, την συμμετοχή του στο Κ.Σ. της ΕΦΕΕ, την εκδρομή με τους Γάλλους νεολαίους σοσιαλιστές στους Δελφούς, τις ατέλειωτες αφισοκολλήσεις, τις αμέτρητες ώρες συζητήσεων στο κτίριο που είχαμε φτιάξει από ερείπιο στα Εξάρχεια στην οδό Αραχώβης και Θεμιστοκλέους..... . Και όλα αυτά μαζί με στέρεες σπουδές.

Είχε και είχαμε την τύχη να διαμορφωθούμε πολιτικά στις αρχές της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας του Μπερνστάιν και του Κάουτσκι. Της δύναμης που έφτιαξε την ισχυρή και ανθρώπινη μεταπολεμική Ευρώπη. Αυτής που εμείς γνωρίζαμε από τότε ότι είχε κερδίσει το στοίχημα στους κόλπους της ευρύτερης Αριστεράς από τους άλλους δεύτερους, τρίτους και τέταρτους δρόμους. Δεν είμαστε οι μοναδικοί.

Θυμάμαι τον Γιώργο πράο, αποφασιστικό, πραγματική «ήρεμη δύναμη» , με ξεκάθαρους στόχους, και, κυρίως, να μη σκύβει το κεφάλι, να μην δέχεται να υπηρετήσει θολές σκοπιμότητες «για το καλό του κόμματος, της παρέας κλπ».

Η προσπάθειά του για μετεξέλιξη της ΕΚΝΔ σε κόμμα του δημοκρατικού σοσιαλισμού κράτησε μέχρι το 1979, οπότε και φάνηκε ότι ήταν μάταιο. Δεν ασχολήθηκε με άλλο κόμμα και δημιουργικά συνέχισε την επαγγελματική και επιστημονική του ζωή. Δεν μεταλλάχτηκε σε ανεπάγγελτο αστέρα που ζεί από την αίγλη του παρελθόντος-στάση που είχε την δυνατότητα να επιλέξει. Επέλεξε να υπηρετήσει τον εκσυγχρονισμό στον παραγωγικό επαγγελματικό τομέα , μαζί με άλλους συναδέλφους μηχανικούς που συμμαριζόταν το ίδιο όραμα για την χώρα μας. Συμμετείχε σε μιά προσπάθεια άνδρωσης μιάς διεθνών προδιαγραφών δημόσιας ελληνικής μελετητικής εταιρείας. Δυστυχώς η όμορφη και συνεπής πορεία του διακόπηκε πολύ νωρίς.

Αν δεν είχε συμβεί αυτό, θα βλέπαμε και ανάλογη συνέχεια: στο επάγγελμα και την επιστήμη σίγουρα και ίσως στην πολιτική.

Η παρακαταθήκη μένει στην γυναίκα του την Μιράντα, που συμμετείχε από τα πρώτα φοιτητικά χρόνια και συμπαραστάθηκε σε όλη την παραπάνω πορεία του (ο Γιώργος μέσα στα πολλά που έκανε ήταν από τους πρώτους οικογενειάρχες της παρέας) , στα παιδιά του, που σίγουρα είναι περήφανα γι' αυτόν, αλλά και σε όλους όσους τον γνώρισαν

Κυρίες και κύριοι, κλείνοντας

Πιστεύω ότι είναι άκρως επίκαιρη και άξια συγχαρητηρίων η πρωτοβουλία των ΕΛΠΕ να δώσουν τις συγκεκριμένες υποτροφίες στη μνήμη του Γιώργου Δρογκάρη.

Εύχομαι στα παιδιά που τις παίρνουν, πέρα από την όποια επαγγελματική και επιστημονική καταξίωση επιθυμούν, να καταφέρουν να δουλεύουν σαν κι αυτόν, αντιστεκόμενοι σε θολές σκοπιμότητες και απελευθερώνοντας παραγωγικές δυνάμεις προς όφελος του ανθρώπου και της κοινωνίας.

Σας Ευχαριστώ